

DOUA USI LA SFARSITUL EPOCII LAODICEA

11 iulie 2018

Să ne ridicăm în picioare și să deschidem Bibliile la Apocalipsa capitolul 3. Aș vrea să continuăm în perspectiva de sâmbătă, iar mai întâi voi face o scurtă recapitulare, așa că s-ar putea să fie unele suprapuneri, dar după aceea vom merge mai departe.

Astăzi aș vrea să vorbesc despre tema: **„Două uși la sfârșitul epocii Laodicea”**.

Apocalipsa 3.20-22:

„Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el, cu Mine.

Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.””

Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul.”

Am repetat adesea, dar o voi face încă o dată. Aici nu scrie: „Dacă Mă aude cineva bătând”, ci scrie: „Dacă aude cineva Glasul Meu.” Cu alte cuvinte, bătaia la ușă pe care o auzim în zilele din urmă, la sfârșitul epocilor bisericilor este Glasul lui Dumnezeu. Amin!

În predica **„Apocalipsa capitolul patru”** din anul 1961, citim:

„Capitolul trei încheie epocile bisericilor. Așa este. Epoca Bisericii se încheie cu o minoritate neînsemnată... Fiți atenți! Am citit aceasta din nou în dimineața aceasta și aproape că m-a rupt în bucăți când am văzut locul și atitudinea lui Hristos la sfârșitul epocii, regăsite în Apocalipsa 3.20-22. Gândiți-vă la aceasta! Unde se află Hristos la sfârșit? Unde este El la sfârșitul epocii Bisericii? Afară din biserică Sa, împins afară de denominațiuni și învățături. Care este atitudinea Sa? El încearcă să intre din nou înăuntru. Este o stare demnă de milă.”

Fratele Branham își continuă ideea în „**Epoca bisericii Laodicea**” din Cartea epocilor bisericilor, unde spune:

*„Cu privire la versetul acesta există un mare val de confuzie pentru că foarte mulți predicatori îl folosesc în evanghelizarea lor personală ca și cum Isus Se află la ușa inimii fiecărui păcătos și bate ca să fie primit. Ei spun că dacă păcătosul deschide ușa, Domnul intră înăuntru. Dar acest verset nu îi vorbește personal păcătosului, ci întregul mesaj este un rezumat așa cum este în cazul fiecărui mesaj din fiecare epocă. Versetul 22 spune: „Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericilor Duhul.” Așadar, acesta este mesajul pentru biserica din ultima epocă a Bisericii. Aceasta este starea epocii bisericii Laodicea pe măsură ce se apropie sfârșitul ei. Nu este un mesaj personal, pentru o singură persoană, ci aici Duhul ne spune unde este Isus. **Hristos a părăsit biserica.**”*

Fratele Branham ne-a spus foarte clar că există o mare deosebire între Mireasă și biserică, iar această deosebire s-a făcut în al treilea Exod, atunci când el a venit în slujba Sa profetică pentru a face chemarea la un alt Exod în care a chemat afară un popor dintr-o biserică. Biserica merge mai departe în starea laodiceană, dar Mireasa iese afară din acea biserică în epoca Laodicea, ca să fie adusă într-o altă condiție. Aici, Duhul ne spune unde este Isus la sfârșitul epocilor bisericilor: **Hristos a părăsit biserica.**

Să ne întoarcem acum la Apocalipsa 1.10-16:

„În ziua Domnului eram în Duhul. Și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe,

care zicea: „Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă. Ce vezi scrie într-o carte și trimite-o celor șapte Biserici: la Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodicea.”

M-am întors să văd glasul care-mi vorbea. Și când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur.”

Noi știm că cele șapte sfeșnice de aur reprezintă cele șapte epoci ale Bisericii.

„Și în mijlocul celor șapte sfeșnice, pe cineva care semăna cu Fiul omului, îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare și încins la piept cu un brâu de aur.

Capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada, ochii Lui erau ca para focului,

Picioarele Lui erau ca arama aprinsă și arsă într-un cuptor și glasul Lui era ca vuietul unor ape mari.

În mâna dreaptă ținea șapte stele. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri și fața Lui era ca soarele când strălucește în toată puterea Lui.”

În tabloul acesta putem vedea că atunci când s-a întors să vadă Glasul care-i vorbea, Ioan a văzut șapte sfeșnice de aur, iar în mijlocul lor pe Cineva care semăna cu Fiul omului. Așa cum știm, fratele Branham ne-a învățat în Mesaj că Acesta este Hristos lucrând de-a lungul celor șapte epoci ale Bisericii în slujba de Fiu al lui Dumnezeu. Aici, vedem că El este în mijlocul bisericilor, Glasul Lui iese din mijlocul bisericilor, acesta fiind locul în care lucrează El, slujba Sa. Este clar acest lucru?

Apoi, ajungem în Apocalipsa 3.20, în ultima epocă a Bisericii, iar fratele Branham ne-a spus că acest verset se împlinește la sfârșitul epocilor bisericilor, la sfârșitul ultimei epoci. Acest verset nu se împlinește la mijlocul celei de-a șaptea epoci, ci ne arată starea de la sfârșitul ultimei epoci.

Așadar, la sfârșitul epocilor bisericilor, El spune: *„Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el, cu Mine.”*

Fratele Branham ne-a spus că acum Hristos Se află afară din biserică. Unde este El în cele șapte epoci? Apocalipsa capitolul unu ne spune că El este în mijlocul sfeșnicilor de aur, dar la sfârșitul epocilor, El este afară din biserici, este afară din epoca bisericii și bate la ușă. Există o schimbare a timpurilor, a slujbei, are loc o schimbare din multe puncte de vedere, iar acest lucru este consemnat în Scripturi.

În mesajul **„Să ieșim afară din tabără”** din anul 1964, scrie:

„Acum este la fel cum a fost atunci! Biblia spune că biserica Laodicea Îl va scoate afară, iar El bate la ușă încercând să intre înăuntru. Undeva este ceva în neregulă.”

El trebuia să fie în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur, și a fost pentru o perioadă de timp, dar acum El este înafara celor șapte sfeșnice de aur pentru că ei L-au scos afară din biserici. De aceea, acum El bate cu Glasul Său și îi cheamă pe cei aleși să iasă afară.

În „Epoca bisericii Laodicea”, din Cartea epocilor bisericilor, fratele Branham a

vorbit despre desenul pe care l-a făcut pe tablă cu privire la cele șapte epoci ale Bisericii și care conținea șapte cercuri care reprezintă cele șapte epoci simbolizate prin lună, fiecare întunecându-se în mod diferit, în funcție de câtă Lumină a Cuvântului reflectau cei din epoca respectivă. Luna simbolizează biserica și reflectă Soarele, pe Hristos, dar așa cum știm, în fiecare epocă există o parte întunecată, o parte mai mult sau mai puțin întunecată, arătând cât de mult reflectă biserica Lumina Evangheliei, Lumina lui Hristos. Astfel, fratele Branham a spus:

„Biserica strălucește reflectând Lumina lui Hristos. El este Soarele, iar Biserica este Luna. Așadar, acest cerc de lumină este luna și vedem că a descrescut de la o lună aproape plină în prima epocă a Bisericii, la o „așchie” de lumină în epoca a patra. Dar în epoca a cincea a început să crească din nou, iar în epoca a șasea a avut parte de un pas mare de creștere înainte. În prima parte a epocii a șaptea a continuat să crească când, dintr-o dată s-a oprit, ajungând aproape la nimic, astfel încât, în locul Luminii, am avut întunericul lepădării, iar la sfârșitul epocii, Lumina a încetat să mai strălucească și întunericul a preluat controlul. Hristos era afară din biserică.”

Dacă privim desenul pe care l-a făcut fratele Branham atunci, vedem că în cea de-a șaptea epocă a bisericii există „o așchie” mică de Lumină. Epoca începe în Lumină, dar înainte de a ajunge la sfârșit, merge în întuneric total, absolut. Așa a desenat-o el, iar la final, totul a fost legitimat pe peretele din spatele adunării. Dar a mai existat încă o confirmare, aceasta fiind eclipsa totală de lună, întunecarea totală a lunii, care a avut loc în anul 1964 când papa Paul al șaselea se pregătea să meargă într-o călătorie misionară ecumenică la Ierusalim. El și-a început călătoria la Ierusalim, după care a mers peste ocean în SUA, iar când s-a întâmplat aceasta, Dumnezeu a arătat un semn în cerurile de sus.

Astfel, el a spus:

„Aici avem semnul pe cer. Ultima eclipsă de lună a fost o eclipsă totală, a descrescut în întuneric total în șapte stadii.”

Fratele Branham a spus că această eclipsă a fost publicată în ziarele din toate națiunile, fiind postate șase fotografii, care se potriveau perfect cu desenul făcut de el pe tablă și cu cele șase imagini care au fost reflectate pe peretele din spatele adunării de către Stâlpul de Foc. Dar când s-a ajuns la epoca a șaptea, nu exista nici o imagine pentru că luna era în întuneric total:

„În stadiul al șaptelea a venit întunericul deplin. Aceasta s-a întâmplat în timp ce papa Paul al șaselea a mers în Palestina ca să facă un tur ecumenic al Ierusalimului. A fost primul papă care a mers vreodată la Ierusalim. Numele Papei este Paul al șaselea (adică Pavel). Pavel a fost primul mesager, iar acest om și-a luat același nume. Observați: el este al șaselea, numărul omului. Aceasta este mai mult decât o coincidență. Iar când s-a dus la Ierusalim, luna care simboliza biserica, a intrat în întuneric total. Aceasta este. Acesta este sfârșitul. Această generație nu va trece până când nu se va împlini totul. Chiar așa este. Vino curând, Doamne Isuse!”

Semnul de pe cer a fost un semn sigur și a fost o confirmare a ceea ce ne-a învățat profetul.

În mesajul **„Dumnezeu este propriul Său Interpret”** din anul 1964, scrie:

*„Epoca bisericii Laodicea este singura epocă a bisericii în care Hristos a fost scos afară din biserică. El este afară și bate la ușă. Ce s-a întâmplat? Ceea ce Îl scoate afară este Conciliul ecumenic. Biblia spune că El va fi afară **și este afară.**”*

În februarie 1964, fratele Branham a spus din nou:

„Cine este scos afară? Cuvântul, iar El este Cuvântul. El a fost întotdeauna Cuvântul și este Cuvântul și în seara aceasta.”

Cine a fost scos afară? Bisericele nu au refuzat Omul care a fost răstignit pe cruce, ci Cuvântul. Dacă Isus ar fi apărut cu semne de cuie la mâinile Sale, cu picioarele Sale străpunse și cu sânge pe frunte de la cununa de spini, dacă ar fi apărut așa la ușa lor, ei nu L-ar fi respins pentru că acesta este singurul fel în care Îl cunosc. Dar când El a venit ca și Cuvântul deplin, ca și Cuvântul descoperit, ei nu L-au recunoscut pentru că părăsiseră deja Cuvântul. Astfel, ei L-au respins pe Hristos, Cuvântul. El a fost împins afară din biserici prin învățături denominaționale și dogme, așa că acum Hristos este afară cu un Glas care se aude și bate la ușă ca cineva să-l deschidă.

Ei au respins Cuvântul și respingând Cuvântul, L-au respins pe Hristos.

În mesajul **„Să ieșim afară din tabără”** din iulie 1964, scrie:

„Noi suntem invitați să ieșim afară din tabără.”

Motivul pentru care spun ordinea în care au fost aduse aceste lucruri este că în slujba profetului există o cronologie a evenimentelor, care sunt niște indicatori foarte importanți pentru el. Când a văzut eclipsa de lună apărând în ziare înainte de vizita papei la Ierusalim, cele șase faze ale eclipsei, dar fără a șaptea și faptul că totul era întocmai ca desenul făcut de el și de Domnul pe peretele din spatele adunării, a spus că a înțeles că biserica se afla în întuneric total, că Hristos era afară, că ei au respins Cuvântul, iar noi am ajuns la sfârșit. El a știut, a văzut și a spus acest lucru.

Apoi, chiar înainte de întunecarea totală a lunii, fratele Branham se afla în zona Muntelui Sunset, iar Dumnezeu i-a spus să ia o piatră și s-o arunce în aer. Pe pământ era un profet, iar Dumnezeu lucra prin el. Acesta era un profet din Cartea Apocalipsei, nu era doar un om, ci era îngerul despre care scrie în Cartea Apocalipsei și el a luat o piatră. Ce făcea el? Aceasta nu era ceva obișnuit, nu era doar o întâmplare sau o poveste din slujba profetului. Dar ce făcea el? Se asigura că vine la împlinire Apocalipsa; se asigura că semnele sau indicatorii sunt aici ca să ne arate ce timp este, ce anotimp este, unde ne aflăm noi în timp.

El a aruncat o piatră în aer, iar aceasta a pornit în ziua următoare un vârtej de vânt. Deasupra capului său s-a auzit de trei ori un Tunet, iar vârtejul acela de vânt a retezat crengile copacilor și a smuls pietrele din stânci, după care s-a îndreptat spre Alaska, iar Anchorage, Alaska a fost zguduit de cel mai puternic cutremur care a fost înregistrat vreodată de istorie până în timpul acela. Poate au existat și alte cutremure puternice, dar acela a fost cel mai puternic cutremur înregistrat vreodată de omenire. Este o coincidență? Nu, este un alt indicator, un alt semn în cerurile de deasupra și pe pământul de sub ele.

Așadar, am avut un cutremur care a zguduit întreaga lume, după care am avut o eclipsă totală de lună, care a avut o însemnătate atât de mare încât a umplut toate ziarele, iar profetul lui Dumnezeu a spus că acela a fost un semn care arăta că biserica a intrat în lepădare totală de Cuvânt.

Fratele Branham a știut importanța celor două evenimente, iar noi le vom arăta în Cuvânt. Vedeți? Noi am ajuns la Apocalipsa 3.20, iar El este în afara bisericii. Acest lucru a fost dovedit prin semnele pe care ni le-a dat Dumnezeu ca să ne arate unde ne aflăm.

În mesajul „**Să ieșim afară din tabără**” din anul 1964, el a spus:

„Noi suntem chemați să ieșim afară din tabără „De aceea și Isus, ca să sfințească norodul cu însuși sângele Său, a pățimit dincolo de poartă.

Să ieșim dar afară din tabără la El”, fiți atenți: „și să suferim ocara Lui.” De ce a suferit El ocara? Nu pentru că a fost metodist sau baptist, vă asigur de aceasta, nici pentru că a fost fariseu sau saducheu, ci pentru că El era Cuvântul legitimat.”

De ce a suferit El ocara? La venirea Domnului Isus, fariseii și saducheii aveau de câțva timp tot felul de divergențe, iar irodienii se implicau și ei în cearta lor. În vremea aceea, în cadrul religiei ebraice existau o mulțime de grupări diferite, așa putea spune diferite denominațiuni, iar ei învățau cum să conviețuiască împreună. Se certau între ei, aveau tot felul de lupte, dar nu se omorau cu pietre și nici nu se răstigneau unii pe alții din cauza părerilor diferite pe care le aveau cu privire la Cuvânt, iar astăzi este la fel.

Noi îi avem pe bapțiști, pe metodiști, avem tot felul de denominațiuni și toți învață să conviețuiască împreună. Poate nu sunt de acord cu privire la unele puncte din Scriptură, dar nu se răstignesc unii pe alții din pricina diferențelor dintre ei.

Știați că a fost un singur lucru care i-a determinat pe irodieni, pe farisei și pe saducheii să se pună de acord? Cu privire la care lucru au fost toți de acord?

Ei au fost de acord că acest Cuvânt trebuie să plece, că Cuvântul manifestat în zilele noastre, acest Isus Hristos trebuie să plece.

Cuvântul legitimat în ziua aceea a făcut ca toate denominațiunile lor să se unească, iar Cuvântul legitimat astăzi face să unească toate denominațiunile de astăzi. Acesta este motivul pentru care atunci când a fost aici fratele Branham și a legat toate capetele lăsate libere în calitate de al șaptelea înger al celei de-a șaptea epoci a Bisericii, chiar în timpul când a ajuns la deschiderea Peceților, Vaticanul a făcut mișcarea sa ecumenică prin Conciliul Vatican II care a început în anul 1962 și a continuat până în anul 1965.

Cine făcea aceasta? Cuvântul legitimat. **Venirea Cuvântului manifestat în scenă, are puterea să facă să se unească ceea ce nu a putut fi unit niciodată înainte. Înainte, nimeni nu a putut să-i unească pe catolici și pe protestanți, dar acum, când Cuvântul S-a întors înapoi, așa cum a fost în zilele Domnului Isus, aceeași Putere care i-a făcut pe farisei și pe saducheii să se unească, îi face astăzi pe catolici să se unească cu**

protestanții. Aleluia!

În ce zi trăim, prieteni! Aceasta nu este o lecție de școală duminicală, aceasta nu este o poveste despre Noe care a construit o arcă, ci tot ce ne-a arătat Noe se petrece astăzi și tot ce ne-a arătat Moise se petrece astăzi. Mai mult, majoritatea acestor lucruri sunt deja încheiate. Acum înțelegem că multe din lucrurile pe care le așteptam s-au împlinit deja sau sunt în curs de împlinire.

De ce a suferit El ocară? Pentru că El era Cuvântul legitimat.

Aș vrea să vă citesc un pasaj din predica „**Pecetea Paștelui**” din anul 1965:

„Mesia ai Săi, cei unși, cred aceasta. Ce înseamnă „Mesia”? Cine este Mesia? Mesia este „Cel uns”. Acum, dacă El a fost Mesia, Cel uns pentru acea zi, ca să împlinească Cuvântul lui Dumnezeu, ca să fie Răscumpărătorul, iar Dumnezeu a ridicat acel trup, Mireasa Sa este Unsul pentru ziua de azi.”

Așadar, noi trebuie să ieșim afară din tabără. Isus a fost scos afară, a fost scos afară din epoca bisericii Laodicea, a fost scos afară din biserică, a fost dat afară, iar noi suntem chemați să ieșim afară din aceleași lucruri, ca să ne unim cu El.

Noi trebuie să purtăm ocară Sa. Care a fost ocară Sa? Care este ocară noastră?

Tu poți să ai o părere diferită cu privire la creștinism. Dacă am vrea, am putea începe în fiecare săptămână o denominațiune nouă, pentru că numărul denominațiunilor crește aproape în pas cu datoria națională. Toți cei care au o părere încep o denominațiune nouă, iar cei care fac aceasta printr-un acord, se despart curând și încep alte două denominațiuni din prima. Așadar, cineva poate avea o părere diferită cu privire la Cuvânt, la epocile bisericilor, la sămânța șarpelui, la Cine a fost Isus Hristos, la unitatea dumnezeirii sau cu privire la botezul în apă și pentru că are o părere diferită, poate începe o denominațiune nouă, ceea ce este în ordine. Nu aceasta este problema.

Astăzi, Martorii lui IeHoVaH bat la ușa cuiva, a doua zi, vin mormonii și bat la aceeași ușă, iar în altă zi vin bapțiștii și toată lumea trăiește împreună. Toți se înțeleg deși nu sunt de acord cu privire la învățătură, dar nimeni nu încearcă să-i omoare pe Martorii lui IeHoVaH, pe mormoni sau pe catolici.

Ce se întâmplă? Puteți crede diferit, puteți crede chiar că Dumnezeu a trimis un profet, fiindcă acest lucru va fi în ordine, va fi tolerat, pentru că atât mormonii cât

și Adventiștii de ziua a șaptea cred și că a fost trimis un profet. Și noi credem că Dumnezeu a trimis un profet, dar dacă începem să spunem că noi suntem singurii care avem Adevărul și că nu suntem doar o altă biserică, că noi nu venim cu o altă părere, ci spunem: „Acesta este singurul loc rânduit de Dumnezeu pentru închinare, singurul loc în care locuiește Hristos pentru că El a fost scos afară din biserici. Astfel, El acum este în Mireasa Sa; Cuvântul este în Ea și numai în Ea.”

Ei nu au avut nimic împotriva Lui când a făcut minuni și vindecări sau când a predicat fericirile, dar când a spus: „*Eu și Tatăl suntem una*”, au luat pietre ca să-L omoare.

Tot așa, când Mireasa va putea spune: „Mireasa și Mirele sunt una; Ea este Doamna Isus Hristos; Ea este Însăși manifestarea Cuvântului lui Dumnezeu în această zi și nu mai există nici o altă manifestare, nici un alt loc în care să locuiască Dumnezeu. El este doar în poporul Său răscumpărat.” Când noi vom începe să spunem: „*Eu și Tatăl și Hristos suntem una*”, aceasta va schimba totul, iar toleranța față de noi va fi aruncată afară pe fereastră.

Unirea pe care am așteptat-o timp de ani de zile va veni la suprafață cu putere pentru că Mireasa realizează Cine este Ea. Ea înțelege ce este Ea, înțelege că ceea ce a spus profetul nu au fost povești, nu au fost doar niște cutremure, niște simple eclipse sau doar niște nori pe cer, ci au fost niște indicatori, niște semne importante pe Axa timpului lui Dumnezeu. Dumnezeu trebuia să aducă o legitimare și a făcut-o.

Să citim încă odată ce a spus profetul în predica „**Pecetea Paștelui**”:

„Mireasa Sa este Unsul pentru ziua de azi. Ea a înviat deja odată cu El în înviere, pentru că cei doi sunt una.”

În „**Hristos este Taina lui Dumnezeu descoperită**” scrie:

„Identificat! Oh, diavolul urlă cu privire la aceasta: Adevărul manifestat al făgăduinței Cuvântului numai în Ea! Ei nu au răspunsul. De ce nu L-au avut acei farisei când a venit Isus? El a spus: „Dacă Eu scot dracii cu degetul lui Dumnezeu, voi cu cine îi scoateți?” Vedeți? El era singur, iar Biserica Sa este tot singură. Ea nu este agățată de nimic. Dar El a fost identificat de Dumnezeu ca fiind trupul în care locuia Dumnezeu, iar Biserica Sa este identificată ca fiind Trupul Său, ca făcând același lucru. Ea este Trupul Său.”

Acum fiți atenți pentru că El va tălmăci ce înseamnă aceasta:

„Ea este Trupul Său, Adevărul manifestat al Cuvântului Său făgăduit pentru zilele din urmă.” Ea este Scripturile făcute vii; Ea este același lucru care a fost El când era aici pe pământ într-un trup de carne. El a fost Scripturile făcute trup, iar Ea este tot Scripturile făcute Trup, carne din carnea Sa și os din oasele Sale.

„Ea și numai Ea stă pe aceasta, de aceea diavolul urlă prin aceste organizații mari, ca să instituie ceva ce o va reduce la tăcere.”

De ce? Pentru că crede într-un profet? Nu! Voi puteți crede într-un profet. Pentru că Ea are un botez diferit? Ei toți au un botez diferit. Este adevărat? Atunci de ce este atât de furios sistemul pe Ea? Vă spune eu: Pentru că Ea știe ce este și cine este și nu se teme să spună aceasta oricui, oriunde și oricând. Știți ce-i va incita să se ridice împotriva Ei? Când Ea va avea ceea ce este necesar pentru a sprijini ceea ce spune.

Aleluia! Legitimarea lui Dumnezeu pentru a sprijini aceste lucruri.

„...aceste organizații mari, ca să instituie ceva ce o va reduce la tăcere. **Ei nu o vor face niciodată pentru că Ea va fi luată sus, nu redusă la tăcere. Ea este înviată acum, prin puterea Cuvântului legitimat făgăduit Ei.**”

Ați auzit? **„Ea este înviată acum.”** Nu așteaptă să învie, ci este înviată deja. Ea a început să se înalțe deja în răpire, a început să se schimbe deja. Amin.

Nădăjduiesc că voi nu așteptați să înviați, ci credeți că sunteți înviați acum în El. Amin!

Fratele Branham a vorbit despre cutremurul care a avut loc la sfârșitul lunii martie, în Vinerea mare a anului 1964 și a spus următoarele, o săptămână mai târziu, în predica **„Hristos identificat în toate epocile”**:

„Ei au avut tot felul de mesaje și tot felul de lucruri pe care le-a văzut Avraam, dar chiar înainte de nașterea fiului făgăduit, ultimul semn înainte ca neamurile să fie nimicite, a fost acesta: Dumnezeu manifestat în trup de carne, care știa tainele inimii.”

Acesta este ultimul semn pe care îl primește biserica și Biserica duhovnicească.

Acesta este ultimul semn pe care îl primește biserica firească. Neamurile vor fi nimicite și sunt pregătite chiar acum pentru aceasta.

Pământul se scutură pretutindeni din cauza cutremurelor. De ce?"

Fratele Branham a văzut cutremurele și se întreba de ce apăreau. Nu v-ar plăcea să avem în scenă un profet acum, când avem pretutindeni cutremure, inundații masive și furtuni cum nu au mai fost niciodată înainte? El știa motivul apariției lor.

*„Prima dată când un cutremur a scuturat tot pământul a fost în Vinerea mare, iar ultima dată când a fost scuturat din nou, a fost tot în Vinerea mare. De ce a fost scuturat? **Pentru că ei L-au respins pe Mesia al lor.**”*

Ei L-au scos afară din biserică, L-au scos din Ierusalim și a fost răstignit afară din cetate, înafara porților, înafara scaunului bisericii, afară din epoca evreilor. Acesta este motivul pentru care Pavel a spus: „Să ieșim afară la El pentru că noi nu avem o cetate stătătoare aici.” În zilele acelea, Ierusalimul era scaunul religiei, iar Pavel a spus: „Să părăsim bătrâna biserică mamă, să părăsim Ierusalimul, fiindcă noi nu avem aici o cetate, ci căutăm Una care va veni. Să ieșim de aici, din religia ebraică a acestei zile, a vechiului veac, să-l părăsim și să ne unim cu El, înafara porții, ca să purtăm ocară Sa.”

„De ce a fost scuturat pământul din nou?"

Aceasta este o întrebare importantă. Cu câteva zile înainte de Vinerea mare a anului 1964, fratele Branham a aruncat o piatră în aer. Vedeți ce se întâmplă? Totul era legat de profet, iar dacă era legat de profet, era legat și de prorocie. El a aruncat o piatră în sus, a venit un vârtej de vânt și Anchorage, Alaska, a fost aproape scufundat. A fost un cutremur care a scuturat întreaga planetă și a mutat pământul de pe axa sa.

*„De ce s-a scuturat din nou? **Pentru că ei au făcut același lucru.**”*

Generația noastră a făcut același lucru pe care l-au făcut evreii cu două mii de ani în urmă în Ierusalim, iar Dumnezeu a arătat aceasta scuturând întreaga planetă și mișcând-o cu unul sau două grade de pe axa sa.

Acesta nu este un lucru mărunț, ci este cel mai mareț lucru care s-a petrecut în generația aceasta.

În „**Epoca bisericii Laodicea**”, scrie:

„Orice învățat știe că El este afară și bate încercând... „Iată, Eu stau la ușă și bat.” (Fratele Branham bate de cinci ori în amvon). Este singura epocă a bisericii care L-a scos în totalitate afară.”

Nu „parțial”, ci „în totalitate.” *„Este singura epocă a bisericii care L-a scos în totalitate afară.”*

Aici nu este vorba de o singură biserică, ci de toată epoca Bisericii.

Mai departe, în predica „**Hristos identificat în toate epocile**” din anul 1964, citim:

„Într-o zi, când Fiul lui Dumnezeu a fost respins și răstignit în mod oficial, El a scuturat întreaga lume, iar acum, vedem că un grup mare, numit Consiliul Mondial al Bisericilor, L-a scos afară în mod oficial, așa cum scrie în epoca bisericii Laodicea: „El este afară din biserică, bate la ușă și încearcă să intre înăuntru.”

*Acum, putem vedea că a existat un alt cutremur care a lovit această națiune, nu alte națiuni, ci aceasta. **Când Isus a fost scos afară în mod oficial, a fost zguduită întreaga lume.**”*

Ce a arătat cutremurul? Că Isus a fost scos afară din epocile bisericilor.

Ce vom face noi acum? El a fost respins și scos afară, iar ușa este închisă. Ce vom face dacă ușa este închisă pentru El și a fost scos afară din epocile bisericilor, dacă El este afară din epoca bisericii Laodicea, iar noi vrem să ne unim cu El? Trebuie să mergem acolo unde este El. Oficial, El a fost scos afară. Astfel, dacă El este înafara epocilor bisericilor, dacă este înafara epocii Laodicea, noi trebuie să mergem acolo unde este El.

Acesta este motivul pentru care am spus că la sfârșitul epocii Laodicea există două uși. Noi am văzut prima ușă, care este ușa bisericii și este închisă, dar care este cea de-a doua ușă?

Să mergem în Apocalipsa capitolul patru:

„După aceste lucruri...”

Fratele Branham a spus: *„După epocile bisericilor...”* El ne-a spus că epocile

bisericilor s-au încheiat. De fapt, El ne-a spus că „Mielul nu poate lua Cartea până când nu sunt încheiate epocile bisericilor.”

Să citim mai departe:

„După aceste lucruri, m-am uitat și iată că o ușă era deschisă în cer.” Vedeți? O ușă este închisă și o altă ușă este deschisă.

Acum aș vrea să mă întorc la versetul 20 din capitolul precedent:

„Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu...”

Să mergem înapoi la versetul 1, din capitolul 4:

„După aceste lucruri, m-am uitat și iată că o ușă era deschisă în cer. Glasul cel dintâi...”

A fost un alt Glas? Nu, a fost Același Glas.

„Glasul cel dintâi, pe care-l auzisem ca sunetul unei trâmbițe și care vorbea cu mine, mi-a zis:

„Suie-te aici și-ți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri.”

Numaidecât...” Am fost pe pământ? Am fost într-o stare laodiceană? Nu!

„Numaidecât am fost răpit în Duhul.”

Fratele Branham a spus în mesajul „**Cheia de la ușă**” din anul 1962:

„El este Ușa la cer. Nu există nici o altă ușă și nici o altă cale decât Isus Hristos. El este Ușa la cer.”

În Ioan 14.4 scrie:

„Știți unde Mă duc și știți și calea într-acolo.”

„Doamne”, I-a zis Toma, „nu știm unde Te duci. Cum putem să știm calea într-acolo?”

Vedeți, Isus a spus: „Știți unde Mă duc și știți și calea într-acolo.”

Așadar, ei știau locul și știau și calea, dar nu fusese încă descoperită, nu fusese

încă învățată. Ei se gândeau că nu știu locul și calea, dar Calea stătea chiar în fața lor, deci o știau: au umblat cu El, au vorbit cu El, au dormit cu El și au mâncat cu El.

Deci El a zis: „*Voi cunoașteți locul și cunoașteți calea*”, dar ei I-au răspuns: „*Cum am putea să știm calea?*” Atunci Isus le-a spus clar: „*Eu sunt Calea.*” Aleluia!

El a spus: „*Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.*”

În Ioan 10.7-9 scrie:

„Isus le-a mai zis: „Adevărat, adevărat vă spun că Eu sunt Ușa oilor.

Toți cei ce au venit înainte de Mine sunt hoți și tâlhari, dar oile n-au ascultat de ei.

Eu sunt Ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit; va intra și va ieși și va găsi pășune.”

Fratele Branham a spus în „**Pecetea a patra**”:

„Eu am spus că dacă Dumnezeu vorbește sau te trimite, El sprijină ceea ce spui tu. Înțelegeți? Observați! Dacă sunteți un ambasador al cerului, tot cerul se află în spatele vostru, iar cerul este alcătuit din Cuvânt.”

Din ce este alcătuit cerul? Din Cuvânt. Noi am încercat să ajungem în ceruri, dar cerul este Cuvântul. Atunci, **ce este ușa deschisă în cer? Cuvântul deschis.**

Când s-a deschis ușa în cer? Când au fost predicate Tunetele. Unde a fost deschisă ușa? Cerurile sunt alcătuite din Cuvânt și ele au fost pecetluite, ceea ce era scris pe partea din spate era pecetluit. Fratele Branham a spus că Pecetele de pe partea din spate a Cărții erau pecetluite.

Daniel le-a văzut, dar i s-a spus că sunt pecetluite până la vremea sfârșitului. Ioan le-a văzut și el și era pe punctul să scrie, însă i s-a spus să le pecetluiască până la vremea sfârșitului. Dar a venit un timp în care ceea ce era pecetluit, ușa care era închisă, avea să fie deschisă, iar acum există o ușă deschisă în cer și un Glas care ne cheamă să mergem mai sus: „Părăsiți Laodicea! Părăsiți condiția voastră firească și veniți sus, pe tărâmul duhovnicesc, fiindcă acolo veți putea vedea Cuvântul!” Cum? Prin descoperire.

În mesajul „**Evenimente actuale clarificate prin profetie**”, scrie:

„Ușa! El a spus: „Voi face un singur Loc. Nu Îmi veți aduce închinare la fiecare ușă pe care v-o dau, ci există o singură Ușă, iar în acea Ușă, Eu Îmi voi pune Numele.”

Eu nu cred că Aceasta este ușa care a fost închisă în Apocalipsa 3, ci cred că este Ușa care a fost deschisă în Apocalipsa 4.

„Acolo unde Domnul Își pune Numele Său. Acela este Locul în care Domnul va primi jertfa. Noi am făcut tot felul de uși, dar Dumnezeu a făcut o singură Ușă. Dumnezeu a făcut o Ușă, iar acea Ușă este... Isus a spus în Ioan 10: „Eu sunt Ușa.”

Cine este Isus? *„La început era Cuvântul.”*

Voi continua să merg în lucrurile simple pe care ni le-a spus fratele Branham.

Isus este Cuvântul, iar *„La început era Cuvântul, și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.”*

Astăzi, noi putem spune: *„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... și Cuvântul S-a făcut trup în noi.”* Am ajuns înapoi, în același loc.

Să mergem împreună la Matei 25.1-13:

„Atunci, Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare care și-au luat candelilele și au ieșit în întâmpinarea mirelui.

Cinci din ele erau nechibzuite, și cinci, înțelepte.

Cele nechibzuite, când și-au luat candelilele, n-au luat cu ele untdelemn,

Dar cele înțelepte, împreună cu candelilele, au luat cu ele și untdelemn în vase.

Fiindcă mirele zăbovea, au ațipit toate și au adormit.

La miezul nopții s-a auzit o strigare: „Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!”

Cine face strigarea? Prietenul Mirelui, Eliezer. El face strigarea. Și dacă Eliezer face strigarea, el trebuie să fie aici în timpul în care face această strigare. Acesta nu poate fi un eveniment viitor, prieteni.

„La miezul nopții s-a auzit o strigare: „Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!”

Vreau să pun o întrebare: Dacă acest lucru nu se petrece până la Răpire și întâlnirea în văzduh, cine va face chemarea?

„Atunci, toate fecioarele acelea s-au sculat și și-au pregătit candelilele.

Cele nechibzuite au zis celor înțelepte: „Dați-ne din untdelemnul vostru, căci ni se sting candelilele.”

Cele înțelepte le-au răspuns: „Nu, ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă, nici vouă, ci mai bine duceți-vă la cei ce vând untdelemn și cumpărați-vă.”

Pe când se duceau ele să cumpere untdelemn, a venit mirele: cele ce erau gata au intrat cu el în odaia de nuntă și s-a încuiat ușa.”

Căsătoria are loc aici, unirea are loc aici și apoi mergem la Cina nunții. Aceste fecioare s-au dus la Cina nunții și ușa a fost închisă. Încă o ușă închisă.

„Mai pe urmă, au venit și celelalte fecioare și au zis: „Doamne, Doamne, deschide-ne!”

Dar el, drept răspuns, le-a zis: „Adevărat vă spun că nu vă cunosc!”

Vegheați dar, căci nu știți ziua, nici ceasul în care va veni Fiul omului.”

Ce text interesant! Dacă așteptați ca acest text să se împlinească într-o clipă, într-un anumit timp, ați trecut pe lângă el și nu l-ați înțeles, deoarece chemarea Mielului are încă loc. Câți dintre voi ați ieșit ca să intrați în căsătorie? Câți dintre voi ați fost în unirea invizibilă? Câți ați fost uniți cu Hristos? Ea are încă loc, se petrece încă, dar la un moment dat ușa se va închide, iar după ce ușa va fi închisă, fecioarele nechibzuite își vor da seama ce se petrece și vor merge să bată la ușă, dar va fi prea târziu.

În mesajul „**Cum pot să biruiesc?**” din anul 1963 scrie:

„Isus s-a referit la zilele lui Noe, care sunt o umbră a zilei de azi, și a spus: „Așa cum a fost în zilele lui Noe, aidoma va fi și la venirea Fiului omului.” Observați, acolo se afla toată lumea antedeluviană, poate milioane de oameni, dar din toți au fost numai opt biruitori. Au biruit doar opt oameni, care au fost biruitori adevărați, originali: cei trei fii ai lui Noe și soțiile lor, Noe și soția lui. Au biruit doar opt: cei

care au intrat la timpul potrivit în arcă. Cum au făcut ei aceasta? Pentru că au ascultat Cuvântul lui Dumnezeu. Ei nu au fost prinși înafara ușii și au fost prinși înăuntru ușii.”

Cum au fost prinși înăuntru ușii? Prin faptul că au ascultat Cuvântul lui Dumnezeu, ei au intrat prin ușa deschisă, iar când ușa a fost închisă, eu fost prinși înăuntru, nu afară.

„Prietenii mei iubiți, nu lăsați să se închidă ușa, pentru că Isus a spus: „Cum a fost în ziua aceea, aidoma va fi și la venirea Fiului omului.” Vedeți? „La fel va fi și la venirea Fiului omului.” Acum, există cineva care va fi prins înafara ușii.”

În predica „**leHoVaH-Jireh**” din anul 1964 citim:

„Noe a intrat în arcă, iar ușa a fost închisă după el de mâna lui Dumnezeu. Soarele a răsărit și a apus timp de șapte zile înainte să se întâmple ceva, iar oamenii au continuat să predice, au continuat să se amuze și să facă toate celelalte lucruri, fără să știe că singurul har pe care l-au avut vreodată le-a fost luat.”

Din câte știm noi, ușa este deschisă. Când va fi închisă? Noi nu știm. Nu putem spune când se va întâmpla aceasta, pentru că Dumnezeu este Cel care o va închide. În zilele lui Noe, Dumnezeu a închis ușa, dar după ce a făcut aceasta, a mai existat o perioadă de timp înainte să se instaleze nimicirea pe pământ. Fratele Branham a abordat subiectul acesta în mesajul „**Suflete care se află acum în închisoare**” și a spus că va veni un timp în care Mireasa le va predica celor pierduți, după închiderea ușii. Când se va închide? Eu nu știu. Știm noi când se va închide ușa? Nu știm. Tot ceea ce știu este că noi nu ne vom opri niciodată din a predica Mesajul. Chemarea este făcută, Cuvântul este adus, iar noi nu ne vom opri niciodată din predicarea Mesajului. Dar într-o zi, ușa deschisă va fi o ușă închisă. Închisă în Laodicea. „*Leșiți afară!*” Chemarea făcută nu a fost „*Rămâneți înăuntru!*”, ci: „*Leșiți afară!*”

În mesajul „**Intervalul dintre epocile bisericilor și Peciți**”, scrie:

„Vedeți, eu nu inventez aceasta, ci este Așa vorbește Domnul! Vă voi citi aceasta din Carte: „La răsunetul Mesajului îngerului al șaptelea, se va încheia taina lui Dumnezeu, care a fost vestită de sfinții Săi proroci”, aceștia fiind profeții care au scris Cuvântul.

La răsunetul Mesajului celei de-a șaptea epoci, ultima epocă, toate capetele lăsate libere, care au fost abordate de-a lungul acestor șapte epoci, vor fi legate împreună.

Când sunt rupte Pecețile și este descoperită taina, Îngerul, Mesagerul, Hristos, vine jos și pune un picior pe pământ și unul pe mare, cu curcubeul deasupra capului Său. Țineți minte că acest al șaptelea înger este pe pământ în timpul acestei veniri.

Noi nu putem schimba aceasta! Profetul a spus-o, iar noi nu o putem schimba. Dacă Mielul nu s-ar fi mișcat din locul Lui de mijlocire și nu ar fi luat Cartea, nu ar fi putut deschide Pecețile, iar dacă nu ar fi deschis Pecețile, El nu le-ar fi dat profetului ca să le descopere. Dacă nu le-ar fi dat profetului ca să le descopere, Îngerul nu ar fi putut veni jos.

Profetul ne-a spus ordinea evenimentelor și nu s-a răzgândit cu privire la ele și el ne-a spus că îngerul al șaptelea al bisericii trebuie să fie aici în timpul venirii Sale.

Să mai citim o dată derularea evenimentelor:

„Când sunt rupte Pecețile și este descoperită taina, Îngerul, Mesagerul, Hristos, vine jos și pune un picior pe pământ și unul pe mare, cu curcubeul deasupra capului Său. Țineți minte că acest al șaptelea înger este pe pământ în timpul acestei veniri.”

Vedeți? Pecețile sunt rupte, taina este descoperită și îngerul al șaptelea este pe pământ în timpul acela.

Fratele Branham a făcut o afirmație interesantă în **„Cuvântul vorbit este Sămânța originală”**:

„Eu cred că profețiile timpului de sfârșit se vor repeta. Așa cum primul premergător a venit din pustie și a strigat: „Iată Mielul lui Dumnezeu”, al doilea premergător va face probabil la fel, îndreptând oamenii spre o Mireasă născută din Cuvânt.”

Aș vrea să trecem cu grijă prin aceste cuvinte pentru că timp de ani de zile le-am citit greșit. Fără să vreau, le-am făcut să însemne altceva în mintea mea.

Să citim încă o dată:

„...îndreptând oamenii spre o Mireasă născută din Cuvânt. Mireasa lui Hristos va fi îndreptată la ceruri.”

Așadar, acest premergător va arăta spre o Mireasă născută din Cuvânt, iar în **Pecetea a treia** a spus: „Vă voi numi Mireasa.” El arăta cu degetul spre o Mireasă născută din Cuvânt, iar acea Mireasă va fi îndreptată la ceruri.

„Mireasa lui Hristos va fi îndreptată la ceruri, la apariția lui Isus. De pe buzele sale va ieși strigarea: „Iată Mielul lui Dumnezeu!”

Nu de pe buzele Ei va ieși strigarea, ci de pe buzele premergătorului. El ne va arăta Mireasa născută din Cuvânt, iar Ea va fi îndreptată la ceruri. Acesta va fi un strigăt care va spune: „Iată Mielul lui Dumnezeu!”, cuvinte care vor ieși de pe buzele sale.

(Dumnezeu să ne ajute să fim pregătiți pentru acest eveniment apropiat).”

„Apropiat”. Eu aș spune cu un an mai târziu, pentru că el trebuia să fie pe pământ în timpul venirii Sale.

Să mergem la predica „**Este răsăritul Soarelui**” din anul 1965:

„Uitați-vă la ceea ce am văzut astăzi. Puterea de aducere la Viață a venit la noi ca să deschidă cele șapte Peceți. Ce a fost aceasta, inteligența unui om? Nu. Puterea de aducere la Viață a lui Dumnezeu. Vedeți, Puterea de aducere la Viață a lui Dumnezeu ne-a spus mai dinainte că aceasta va avea loc. Vedeți, Puterea de aducere la Viață a lui Dumnezeu a făcut lumea să mărturisească faptul că este Adevărul. Așa cum v-am spus, Îngerul Domnului era în jur, Într-un Stâlp de Foc; Puterea de aducere la Viață a îngăduit ca lumea să mărturisească faptul că este Adevărul. Ei nu au știut ce era, dar noi am știut. Uitați-vă în felul acesta (la fotografia cu Norul) și veți vedea că este Domnul nostru acolo sus. Vedeți?”

Întoarceți fotografia și uitați-vă la ea în felul acesta și veți vedea că este Domnul nostru acolo sus. Vedeți?

El este Cel care a deschis acele Peceți. Acele Peceți sunt El pentru că tot Cuvântul lui Dumnezeu este Hristos, iar Hristos este Pecețile care au fost deschise. Atunci ce este deschiderea Peceților? Descoperirea lui Hristos. Iar cei șapte Îngeri reprezintă cele șapte Biserici, toate încheiate, dar noi nu am putut vedea aceasta. Ei L-au văzut, ei au făcut fotografia, nu noi. Și iată-L stând acolo pe Judecătorul suprem și arătând că El este Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul. Ce identificare!

Puterea de aducere la Viață a făcut aceasta pentru noi. Puterea de aducere la Viață ne îngăduie să vedem venirea Lui."

Nu cândva în viitor, ci acum; să vedem ce se petrece chiar acum.

„Puterea de aducere la Viață ne îngăduie să vedem venirea Lui."

Care venire? Venirea în Mireasă. Ce este aceasta? Isus Hristos venind în Trup. Acesta este motivul pentru care fratele Branham a putut spune:

„Singurul lucru pe care-l pot vedea acum este plecarea Miresei."

Aceasta este tot ce a mai rămas: plecarea Miresei.

În **„Pecetea a șasea"**, scrie:

„Într-o zi, Dumnezeu va închide ușa. El a făcut-o în zilele lui Noe, iar ei au bătut la ușă (Fratele Branham bate de mai multe ori în amvon). Este adevărat?"

Amintiți-vă că Biblia a spus: „În a șaptea strajă." Este adevărat? Unii au adormit în prima strajă, alții, în a doua, în a treia, în a patra, în a cincea, în a șasea sau în a șaptea. Dar în a șaptea strajă s-a făcut un anunț, s-a auzit un strigăt: „Vine Mirele! Ieșiți-l în întâmpinare!"

În straja a șaptea, în epoca a șaptea, s-a făcut un anunț, s-a auzit un strigăt. Unde era El? El nu era în epocile bisericilor pentru că a fost scos afară de acolo.

Ce ne-a arătat întunecarea lunii în cea de-a șaptea fază? Că El a fost respins, a fost scos afară. Ce ne-a arătat cutremurul care a zguduit întreaga lume în Vinerea mare? Că noi am ajuns în același loc în care au fost și ei, iar cutremurul care a zguduit tot pământul, ne-a adus în aceeași situație. El a fost respins, a fost scos afară din epocile bisericilor, din Laodicea, iar atunci a avut loc strigarea: *„Vine Mirele, ieșiți-l în întâmpinare!"* Voi nu-L întâlniți acolo unde este ușa închisă, de unde a fost scos afară, ci trebuie să ieșiți afară la ușa deschisă, ca să-L întâlniți. El este Ușa; El este Viața, iar noi cunoaștem Calea. El este Locul, El este Calea. Cine este Locul și Calea? Cuvântul. El a fost Cuvântul și Cuvântul S-a făcut trup; Cuvântul era Dumnezeu și Cuvântul S-a făcut trup; El este Calea, El este Locul, iar noi știm aceasta.

Sunt atât de bucuros pentru că noi am auzit chemarea: *„Ieșiți afară, poporul Meu!"*

Slujba lui Eliezer a venit ca să unească; slujba Fiului omului care a fost înfăptuită prin fratele Branham, a venit să unească Trupul cu Capul, Mirele cu Mireasa; el a venit ca să-i unească pe cei doi, dar dacă el îi va lua și-i va uni pe cei doi, cum o va putea face în epoca bisericii Laodicea, dacă Hristos nu este acolo? Vedeți, noi nu putem să ne unim cu El în epocile bisericilor, ci trebuie să ieșim afară, trebuie să mergem dincolo de epocile bisericilor pentru că El nu mai este acolo.

Noi trebuie să ieșim afară ca să ne unim; chemarea a venit de la prietenul Mirelui, iar el cheamă Mireasa afară din cetate, dincolo de poartă, ca să purtăm ocară Sa. Noi nu avem aici o cetate stătătoare, nu avem o denominațiune, nu avem un sistem, nu avem nici o epocă a bisericii, acum este Mireasa. Există o diferență între Mireasă și biserică: biserica rămâne în epocile bisericilor, ceea ce este în ordine, pentru că ei pot avea epoca bisericii lor. Lăsați biserica să stea în epocile bisericilor, dar Mireasa trebuie să iasă din epocile bisericii și să se unească cu Hristos.

Acum nu este timpul să stăm într-un loc care merge în întuneric cu toți cei care se află acolo, pentru că este întunecimea nopții, este lepădarea de credință, ci: „Ridică-te și luminează pentru că Lumina ta a venit.”

Aceasta este epoca, este ziua în care ne unim cu El ca să ne căsătorim cu El. Ușa epocilor bisericilor a fost închisă și în curând se va închide și această Ușă. Poate este închisă deja, eu nu știu, dar nădăjduiesc că nu este închisă. La ce-i aducem dacă stăm în spatele ușii închise și să-i strigăm pe oameni să vină? În întuneric, orbire și nenorocire și ei nu știu aceasta. Să stăm deci la ușa deschisă, așa cum a stat Noe în arcă, fiindcă El spune: „Vino! Vino!”

A existat o strigare care s-a auzit în Apocalipsa 18. După ce au fost identificate curva și curvele și după ce a fost pronunțată judecata asupra lor, din ceruri s-a auzit o strigare care a spus: *leșiți afară din mijlocul ei, poporul Meu.*”

De unde s-a auzit strigarea? Din ceruri.

„leșiți afară din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei!”

Ce strigare a fost aceasta? „A Mirelui. Dar după aceea ajungem la Apocalipsa 22, iar în versetul 17 vedem că există o altă strigate: „Și Duhul și Mireasa zic: „Vino!””

De unde strigă Mireasa? În nici un caz nu poate striga din epocile bisericilor. De ce? Hristos nu poate fi unit cu epocile bisericilor pentru că a fost scos afară, ceea ce înseamnă că Ea trebuie să facă chemarea din ușa deschisă și să spună: „*Ieșiți afară! Ieșiți afară!*” Nu știu ce gândiți voi, prieteni, dar eu vreau ca nimeni să nu fie prins în denominaționalismul întunecat. Vreau ca nimeni să nu rămână în goliciune, întuneric și nenorocire, pentru că toată epoca bisericii Laodicea va intra în starea aceea.

Dar la sfârșitul epocii Laodicea a existat o altă ușă, a existat un Glas ca sunetul unei trâmbițe, care a strigat: „*Suie-te aici!*” și „*De îndată am fost în Duhul!*” La aceasta îi chemăm pe oameni, prieteni. Nu la o biserică, pentru că El Și-a încheiat lucrarea cu bisericile, iar acum lucrează cu Mireasa. Aceasta nu este o chemare pentru biserică, ci pentru Mireasă. Chemarea afară nu se face ca să mergem la o biserică nouă, la un sistem nou, la o părere nouă, la un nou fel de a gândi, ci este o chemare total diferită. Acum nu-L mai avem pe Fiul lui Dumnezeu lucrând în biserică, ci Îl avem pe Fiul omului venind în Trup. Aceasta este Strigarea la care-i chemăm pe oameni să ia aminte.

Eu nu vreau să închid ușa, ci mă rog să fie deschisă, dar vreau să stau în ea câtă vreme este deschisă și să strig pentru ca ei să vină: „*Veniți!*”, „*Duhul și Mireasa zic: „Vino!”* Ieșiți din întuneric, ieșiți afară din această stare păcătoasă, ieșiți din starea trupului vostru, ieșiți și intrați în căsătorie! Iar **când va intra și ultimul, El va închide Ușa**, iar atunci, se va întâmpla într-o clipă tot ce am așteptat.

Vreau să vă pun o întrebare. Este o întrebare retorică, deci nu mă aștept să răspundeți toți deodată, dar aș vrea să vă gândiți toți la aceasta.

Câți dintre voi cred că am ajuns în epoca și în timpul când se împlinește versetul: „*Hristos în voi nădejdea slavei*”? Câți dintre voi cred că am ajuns în timpul despre care El a spus: „*În ziua aceea, veți ști că Eu sunt în Tatăl, că Eu sunt în voi și voi în Mine*”? Noi am ajuns în ziua când se împlinește: „*Hristos în voi, nădejdea slavei*”, în ziua când Hristos devine trup în Mireasa Sa. Câți dintre voi cred aceasta? Atunci, întrebarea retorică este:

„Dacă există o Cale în locurile cerești și acea cale este Hristos, unde este Calea?” Isus era aici și a spus: „*Eu sunt Calea*”. Hristos, calea. Hristos, nu trupul de carne, nu Omul, ci Cuvântul manifestat arată calea și spune: „Există o cale Acasă, un loc rânduit pentru închinare; există o Ușă unde Mi-am pus Numele.” Care este Ușa

unde Și-a pus El Numele? El Și-a pus Numele în Mireasa Sa. Acesta este singurul loc rânduit pentru închinare, singurul loc în care putem găsi har astăzi, pentru că El este aici, în Trup, în Trupul Său care este Mireasa Sa, iar El este Calea; El este Ușa; El este Lumina, iar acea Lumină este Viața oamenilor.

Prieteni, să nu luăm candela noastră și s-o ascundem undeva, pentru că acum știm ce suntem cu adevărat. Aceasta nu înseamnă să fii „creștin cu jumătate de normă”. Aceasta este Calea, este Ușa, este chemarea afară din mijlocul ei, aceasta este Apocalipsa 22.17: „*Și Duhul și Mireasa zic: „Vino!”* Acum nu este timpul în care să fim credincioși de miercuri și duminică, ci este timpul în care trebuie să fim manifestarea zilnică a Cuvântului. Eu trebuie să fiu ceea ce spune Dumnezeu și vreau să fiu douăzeci și patru din douăzeci și patru de ore împreună cu copiii și soția mea. Vreau să fiu aceasta și când sunt singur, pentru că sunt aici încercând să țin deschisă o ușă, sunt aici să fac o chemare și să spun: „leșiți afară din mijlocul ei.”

Este timpul să luăm candela și s-o ridicăm ca să fie văzută de toată lumea, pentru ca ei să vadă faptele noastre bune. Care sunt acestea? Cele la care am fost rânduiți înainte de întemeierea lumii, prin ascultare de Cuvânt, prin faptul că femeile nu-și taie părul, prin faptul că fustele voastre sunt lungi, prin faptul că bărbații sunt responsabili de căminele lor, prin faptul că mergem la biserică și prin multe altele. Luați acestea și puneți-le pe candelă pentru ca toată lumea să vadă că Lumina aceasta este Viața oamenilor, să vadă că această Lumină este Viața lui Isus Hristos.

Ea strigă: „Există o cale!”

Care este calea? „Voi știți locul și știți și calea într-acolo.” Amin!